

„Pörgős, izgalmas, őrjítő.
Leleményes és lebilincselő thriller.”

– Ernest Cline, a Ready Player One szerzője

CHRISTOPHER
FARNSWORTH

HALÁL- AKTÁK

fine
selection

adrenalin

NŐI PSZICHOTHRILLEREK!

CHRISTOPHER FARNSWORTH

HALÁL- AKTÁK

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

[1]

Tudom, mi jár az emberek fejében. Hidd el, legtöbbször semmi érdekes.

Tucatnyi ember sétál el mellettem a járdán Los Angeles pénzügyi negyedében, mindegyikük robotpilóta üzemmódban. Fülükben fülhallgató, szemük mereven bámulja a telefon kijelzőjét, és próbálják felfogni, mit mond nekik a másik a vonal túlsó végén. Megannyi alvajáró, aki munkába vagy az első adag koffeinje felé botorkál. A fejükben lévő zűrzavart alig lehet gondolatoknak nevezni: szlogenek és hívószavak, dalfoszlányok, a legutóbbi családi perpatvar az otthon maradt akárkivel, mások problémái, pletykák olyan emberekről, akikkel személyesen sosem találkoztak. Na és szex. Rengeteg szex.

*<nem hiszem el, hogy képes volt ezt kiírni Twitterre, ezért kirúgom> <meeting 11:30-kor, utána ebéd a Chayában>
<a rohadék még megmondaná, hova parkoljak, hát az az én helyem> <azta, micsoda csöcsök, de megnézném, amikor tüssarkúban előrehajol> <minden reggel ő ébreszt, mellette nem*

kell Starbucks> <jól van, tudom!> <mintha belehalna, ha egyszer az életben elmosogatna> <nem rossz, megdugnám> <ki lakik odalenn, kit rejt a víz? Spongyabob kocka! Áhhh, már megint nem tudom kiverni a fejből> <negyven dolcsi egy rohadt zöldkártya a kocsira, kösz, Obama!> <OMG láttad azt a hogyishíjjákot BuzzFeeden LOL> <szóval az 378 dollár a villanyszámlával, és francba francba francba 200 dollár van a folyószámlán, és Matthew-nak időpontja van a fogorvoshoz, istenem, csak ne kelljen neki fogszabályzó> <a Lakersnek meg kell szabadulnia Kobe-tól, komolyan, ha én lennék az edző, én mondom, nem értem, mit csinálnak>

Folyamatosan ezt hallom, egyfajta hallható szmogként vesz körül.

Legtöbbször idegesítő, most viszont megkönnyíti, hogy megtaláljam a célpontjaimat. Már ébren vannak, adrenalintól és szorongástól hangosak. Kitűnnek a tömegeből, szinte világitanak, mint két drágakő a szokásos mocsokban.

Átmegyek az Ötödik utca másik oldalára, ahol az első fickó egy terasz asztalánál vár rám, és egy üres starbucksos poharat szorongat. Ő azt akarja, hogy észrevegyem.

A másik fickó azt akarja, hogy ne vegyem észre. Egy fél háztömbnyire lévő épület tetején, húsz emelet magasból figyel. Érzem, ahogy puskája távcsövén át engem néz. Visszakövetem a tekintetét, felcsévélem, mintha csak horgászsinór lenne, egészen addig, míg meg nem érkezem a fejébe. Fekszik, puskájának csöve a tető szélén pihen, érzi arcán a hideg válltámaszt, a hasát nyomják a tetőt fedő kavicok. Látószöge összeszűkül, a célkeresztben át fél szemmel pásztázza az alatta lévő embereket. Ha kicsit mélyebbre hatolok, még az éket is látom, amivel kitámasztotta az egyik bejárati ajtót nagyjából négy

méterrel maga mögött. Ujja meg-megérinti a ravaszt, és gondolatban öt másodpercenként végigfut menekülési útvonalán.

Mindketten idegesek. Érthető, mégiscsak ez az első emberrablásuk.

Nekem viszont rosszkedvem van, úgyhogy nem szándékozom megkönnyíteni a dolgukat. Előbb azonban veszek egy kávé – a sorban állókból tömény hullámokban árad a koffeint sürgető türelmetlenség, de megtörik az eltompult baristák közönyén –, majd kisétálok.

Ideje a munkával törődni.

Leülök az asztalhoz a fickóval szemben. Nem öltöztem ki túlságosan a találkozóhoz – fekete zakó, fehér ing, egyszerű khaki nadrág, mind vadiúj, egyenesen a Gap vállfáiról, hogy ne keltsek feltűnést –, de hozzá képest még így is úgy nézek ki, mint egy biztosítási ügynök. Pólót, melegítőt és rövidnadrágot visel, fülében fülhallgató, zsinórja eltűnik kapucnijá alatt. Manapság már senki nem öltözik ki az üzlet kedvéért.

– Foglalt a hely – mondja. – Várok valakit.

Leteszem a kávémat, és megérintem a telefonom kijelzőjét. Válaszul az övé rezegni kezd.

Bambán néz. Nem érti. Uralkodok magamon, és egy arcizmom sem rezdül. A valóságban nincsenek Lex Luthorok.

– Én vagyok az – mondom. – Engem vársz.

<honnan a faszból tudta?> <előbb fel kellett volna hívnia> <mind-egy> <ne lássa, hogy meglepődtél> <maradj a tervnél> <maradj a tervnél>

Egész jól leplezi magát. Nem kérdezi meg, honnan tudtam, hogy ő az, de majdnem elejti a telefont, amikor kikapcsolja. Eldobható. A fülhallgató a fülében? A zsinór a saját telefonjához vezet, azzal tart

állandó kapcsolatot a tetőn lévő haverjával. Ha a beszélgetésünk végére nem gyarapodnak egy jelentős összeggel, akkor a társa habozás nélkül szétlövi a fejemet.

Ezért még mindig azt gondolja, hogy ő irányít.

– Jól van – mondja. – Lássunk neki.

– Mi a neved? – kérdezem.

– Nevekre semmi szükség. <Donnie> Csak utalja a pénzt. Utána a lány visszamehet a gazdag apucihoz.

Máris unatkozom. Donnie minden ötletét mozifilmekből és tévésorozatokból vette. Amatőr, aki azt hitte, megütötte a jackpotot, amikor két nappal ezelőtt egy klubban megismerte ügyfelem lányát.

Most már legalább értem, hogy a lány miért ment vele. Donnie úgy néz ki, mint egy katalógusmodell, és amennyire tudom, tele van narkóval, amit a megfelelő helyeken árul. A lány valószínűleg azt gondolta, hogy Donnie sem lehet rosszabb az előző két pasijánál.

Ahogy azonban egyre nő a szakadék a felső tízezer és az átlag lakosság között, úgy lesz egyre népszerűbb pénzkereseti forma a gazdag Los Angeles-i kölykök elrablása.

Az olyan fickók, mint Donnie és a társa – még nem tudom, mi a neve, de még mindig a távcsövén át figyel –, elcsalják valamelyik Kardashiant vagy Hiltont majmoló tinit, bedrogozzák és bezárják őket, majd váltságdíjat követelnek értük. A szülők fizetnek, a kölykök pedig többnyire hazakeverednek, és egy kis másnaposságon kívül semmi bajuk sincsen. A rendőrséget szinte sohasem keverik bele.

Az emberek azért nem hallottak még erről, mert a szülők ismerik a CNN és a Fox főrészvényeseit. Egyrészt nem akarnak ötleteket adni másoknak, másrészt pontosan tudják, kit kell felhívni, hogy ne legyen sztori az ügyükből.

Persze azt is tudják, akkor kit kell felhívni, ha el akarják rendezni az ügyüket.

Az ügyfelem, Armin Sadeghi vagyonos ember, aki gyermekként menekült el Iránból, amikor egy csapat vallásos örvült felforgatta az országát. Az ilyesmi pedig nyomot hagy az emberben. Ügyfelem már nem igazán bízik a rendőrségben vagy az állami szervezetben. Főleg, ha a családjáról van szó.

– Meg kell bizonyosodnom róla, hogy a lány él, és nem esett bántódása – mondom, és beleszürcsölök a kávémba.

– Semmi baja – mondja Donnie. *<leszámítva, hogy be van löve>* *<Jézus, ekkora adag kétszer ekkora fickóknak is betett volna>* – De baja eshet, ha nem kapom meg, amit akarok.

Egy pillanatra látom magam előtt Sadeghi lányát, szoknyája felcsúszott a derekára, hangosan horkol, és arccal lefelé fekszik egy mocskos matracon. De legalább életben van.

– Most elmondom, hogy csináljuk – kezdi, de félbeszakítom.

– Hol van?

– Mi? – A helyszín úgy jelenik meg lelki szemei előtt, mintha csak a Google Mapset nézném. Egy hotel a Skid Row-n. A belváros egyik utolsó szelete, amit még nem faltak fel a kávézók és bérlakások.

Felemelem a telefonom, és tárcsázok. Döbbenet bámul.

– Bocs, csak egy perc!

– Mégis mi a jó francot csinálsz...

Ujjamat az ajkamhoz érintem, miközben Sadeghi telefonja ki-csöng.

– A lány egy belvárosi hotelban van Los Angelesben. – Felidézem a címet Donnie memóriájából. Megbízom jól képzett és jól fizetett biztonsági személyzete csak erre várt.

– Egy pillanat – mondom, miközben Sadeghi nekem és Istennek is köszönetet rebeg. Ebben a sorrendben. – Hányas szoba? – kérdezem Donnie-t.

Egy szám villan fel az elméjében, miközben azt mondja, baszódjak meg.

– 427-es szoba – adom tovább az infót. – Menjen, szabadítsák ki.

Leteszem a telefont, és visszanézek Donnie-ra. Értetlensége rémületbe és dühbe fordul.

– Ezt mégis hogy a francba csináltad?

Kétségbeesetten próbálja fenntartani a látszatot, hogy ura a helyzetnek, miközben nem tudja eldönteni, hogy a hotelhez rohanjon, vagy végezzen velem. Érzem, hogy rángatózik a lába, és felszökik a pulzusa.

Ugyanezt a haragot, a pusztítás vágyát érzem a magasból is. A célkereszt még mindig rajtam van.

– Tudom, hogy a haverod is hall minket – közlöm olyan nyugodtan, ahogy csak tőlem telik. – Mi a neve?

– Baszódj meg! – mondja ismét. <Brody>

A névvel egy sor memóriadarabka rendeződik sorba, melyeknek Donnie és Brody a főszereplője. Egyre élesebben látom az életüket.

Donnie: a diszkós arc, a díler. Brody: egyike a több ezer kiszolgált veteránnak, nincs munkája, nincs családja, az ölésen kívül nem ért semmihez. Összeáll a nyerő páros. Donnie szereti, hogy van mellette egy kemény arc. Brody szeret kemény arc lenni. És mindketten szeretik a pénzt.

Remélem, rácáfolnak magukra, és ezúttal okosabb döntést hoznak.

– Jól van. Donnie, Brody. Be kell látnotok, hogy vége. Most még szabadon elmehettek, feltéve, hogy többé nem mentek ezer yardnál közelebb a lányhoz vagy a családjához.

Olyan erősen és meggyőzően hangsúlyozom a szavakat, ahogy csak tudom. Erőszakkal passzírozom bele a koponyájukba, azt akarom, hogy lássák is őket maguk előtt.

Donnie lehajtja a fejét. Ha nem lennék az elméjében, akkor is tudnám, hogy már nem szimplán csak dühös. Már valósággal forrong benne a harag. Legfeljebb öt évvel vagyok idősebb nála, most mégis szülei, tanárai és rendőrök hangja üvölt a fejében, ahogy éppen megmondják neki, mit csináljon. Szinte látom magam előtt szorongásának fűrészes élet. Mint egy törött sörösüveg egy tomboló részeg kezében.

– Tényleg? – mondja. – És mi van, ha inkább kinyírunk?

Elismerem, én nem ezt választanám. Aztán azt mondom:

– Akkor egész hátralévő életetekben menekülni fogtok. És a pénzt akkor sem kapjátok meg.

Húsz emelet magasból, Brody felől tétovázást érzek, de a puskát még a fejemre szegezi.

Nagyon közel vagyok hozzájuk, és némi empátiát érzek a két idióta iránt. Mindketten úgy nőttek fel, hogy senkit nem érdekelt, mi van velük. Megrémültek a mutatónyomtól, és nem tudják eldönteni, hogy elmeneküljenek, vagy végezzenek velem. Bármelyik megoldás felé elbillenthetem őket. Keményebben próbálkozom, megkísérlem a helyes út felé terelni a duót. Hosszú évek rossz berögződései és mélyen gyökerező viselkedésminták ellen kell dolgoznom.

Nem lehetnek olyan hülyék, hogy Los Angeles belvárosának kelts közepén próbálnak megölni, ráadásul fényes nappal. Nem léteznek, hogy ennyire ostobák legyenek.

Továbbra is a helyes megoldást igyekszem sugalmazni. <Menjetek haza>, küldöm feléjük olyan erősen, ahogy csak tudom. <Adjátok fel. Legyen eszetek. Kérlek.>

Donnie feláll.

– Bassza meg! – mondja.

Megnyugszom, de csak egy kicsit.

Aztán visszafordíthatatlan döntést hoz, mint amikor a motoros megindul lefelé a rámpán.

– Megmondhatod annak a ribancnak és az öregnek, hogy még találkozunk – mondja. – Tudod, mit? Hagyd a francba, majd elmondom nekik én.

Diadal terjed szét az elméjében, majd széles, önelégült vigyorra húzza a száját. Nem látom pontosan, mit tartogat a Sadeghi család számára, de eleven húst látok, és egy kést.

És vért. Rengeteg vért.

– Csináld – mondja Donnie. Nem nekem, hanem a társának.

Érzem, hogy Brody ujjá megfeszül a ravaszon.

Idióták.

Brody szemén keresztül kristálytisztn látom, mi történik. A puska, egy Remington 700 Police Special, amit a neten vett, életre kel kezei között. Bevillan egy régi emlék, ahogy kipróbálja a Mojave dűnéi között. Ösztönösen kalkulálja ki a távolságot, az időzítést és a sebességet. Brody jó katona volt. Kifújja a levegőt, a puska pedig kissé megugrik, ahogy kiokádja a 180 grammos rézhüvelyes löszert a kopolyám felé, mely még mindig a célkeresztben van.

Vér és csont robban, a testem pedig élettelenül dől előre.

Amikor azonban Brody felnéz a távcsőből, észreveszi, hogy valami nem stimmel. Még ebből a távolságból is látja, hogy a testem rossz helyen van.

Visszanéz a távcsőbe, és látja, hogy még mindig ott ülök a helyemen, kezemben a kávémmal.

Donnie hever a földön, karja-lába természetellenesen kicsavarodva.

Brody érzi, hogy valami megsüllyed benne, mint amikor kavicsot dobunk a medencébe. Felpattan, és a puskával a kezében az ajtó és a megtervezett menekülési útvonal felé indul.

Tisztán látom, mintha a szeme mögött ülnék.

Valami nekiütözik a sípcsontjának, és előrezuhan. Arra számít, hogy földet éréskor az arca kőzúzalékban landol, de nem ér földet. Még nem.

Beletelik egy pillanatba, míg észreveszi, hogy átbukott a tető szélén. Újra tisztán lát, rájön, hogy a levegőben van, hasztalan kalimpál, semmi sincs körülötte, csak az égbolt.

Pedig biztos volt benne, hogy az ajtó felé rohan.

A következő pillanatban mégis rakétaként száguld a járda felé, és halálosan retteg. A talaj harminchat méter per másodperc sebességgel közelít, és Brody felsikít.

Elég mélyen voltam Brody elméjében ahhoz, hogy lemásoljam az érzékelését, és megszerkeszsem az általa látott képet, mielőtt az a szemétől elért volna az agyáig. A lövés előtt a saját fejem képét illesztetem Donnie testére. Amikor Brody felpattant, megfordítottam a tető képét, hogy azt higgye, az ajtó előtt van.

A becsapódás előtt kiléptem a fejből, de még mindig érzem rettegésének visszhangját.

Elfojtom az érzést, és átkutatom Donnie zsebeit.

A kimeneti sebből agyvelődarabok és rengeteg vér szivárog. Tekintete üres.

Valaki mögém lép.

– Uramisten, mi történt vele?

Pánikot és undort erőltetek magamra – azért nem túl sokat –, és felkiáltok.

– Hívják a 911-et! Hívjanak mentőt!

A járókelők úgy ugranak hátra, mintha elektromos kerítéshez értek volna.

Megtalálom, amit kerestem: Donnie telefonját és a hotelszoba kulcsát.

Mielőtt bárki megállíthatna, elsétálok. Se nem túl gyorsan, se nem túl lassan.

Befordulok a sarkon, és a falnak támaszkodnom.

A halál mindig megvisel.

Mindkettőjükhöz túl közel kerültem. Donnie utolsó pillanatai nem voltak olyan szörnyűek: hirtelen megszűnt a győzelmi mámor, majd az éles fájdalmat sötétség követte, ahogy a lövedék alagutat vajt az agyába.

Brodynak ezzel szemben sok ideje volt, mielőtt meghalt. Kétszer vett levegőt, hogy tovább sikíthasson.

Sikerül a gyomromban tartanom a kávé. Összeszedem magam, és mindkét halált iktatom, és elzárom az agyam egy hátsó szegletébe, mint referenciamunkát a jövőre nézvést.

Aztán újra felhívom Mr. Sadeghit. Még nem küldte ki az embereit a hotelhez. Még készülődnek.

– Ne törődjön vele – mondom, miközben a hotel kulcsát nézegetem. – Közelebb vagyok, elmegyek én a lányáért, egy órán belül otthon lesz.

A telefonon keresztül nem látom, mire gondol, de a hangjából őszinte megkönnyebbülés hallatszik. A szülői kötelék erős, nekem legalábbis ezt mondták.

Szirénákat hallok. A rendőrség hamarosan itt lesz, hogy begyűjtsek a holttesteket. Valószínűleg gyilkosság-öngyilkosságként zárják majd le az ügyet, mint két piti bűnöző elfajult üzleti vitáját.

Arra gondolok, szándékosan csináltam-e. Vajon annyira felboszszantott közönyös kegyetlenségük és arroganciájuk, hogy kivettem a kezükből a gyeplőt, és hagytam, hogy végzetük szakadékába rohanjanak?

Az életem sokkal könnyebb lenne, ha ez ilyen egyszerűen működne. Megadtam nekik az esélyt, hogy elsétáljanak. Sugallhatok, meg tudom őket győzni, össze tudom zavarni az elméjüket, és mégis, minden trükköm ellenére az emberek mindig megtalálják a módját, hogy azt tegyék, amit csak akarnak. Végzetük már azelőtt meg volt írva, hogy én felbukkantam az életükben.

Persze az is lehet, hogy csak ezzel nyugtatom magam.

Beszállok a kocsimba, és a hotelhez indulok.

[2]

Úgy tűnik, egy háromórás repülőút egy magángépen tökéletes gyógyszer a koponyám belsejét kaparó migrén ellen. Ha megengedhetném magamnak, mindig ezt a kúrát választanám, miután megpróbálták megölni.

Általában egy kicsit hosszabb szünetet szoktam hagyni két munka között, hogy kiheverjem a másnaposságot, melyet az erőszakos halálok közelsége okoz – egyfajta visszamaradó visszhang ez az agyamban, ami legalább egy napig kísért.

Ez az ügyfél azonban különösen meggyőző volt, és nemcsak csekket küldött, hanem ezt a Gulfstreamet is, ami a Los Angeles-i reptéren vett fel. Így aztán elég gyorsan beadtam a derekamat.

A repülő szerencsére csendes. A belső teret fényes diófa és vajpuhaságú bőr borítja, olyan, mint egy angol könyvtárszoba, amit egy BBC-sorozat díszlettervezője álmódott meg. Miután italt töltött nekem, a gyönyörű légiutas-kísérő a gép hátuljába vonul, gondolatai pedig eltűnnek egy celebmagazinban. A pilóta feje számomra érthetetlen szavakkal van tele magasságról, irányról és repülési

sebességről. A legközelebbi emberi lény pedig negyvenkétezer láb-
bal alattam van.

Úgyhogy iszogatom az italomat, és kibámulok az ablakon, hogy
a fejem a lehető legüresebb maradjon. Ügyfelem ügyvédjével, bi-
zonyos Lawrence Gainesszel találkozom. Az ügyfél szeretné meg-
őrizni névtelenségét, ami nem szokatlan. Természetesen leellenőriz-
tem Gainest, nehogy csapdába csaljanak, de nem ástam mélyebbre.
Egyelőre nem zavar a rejtélyesség.

Egyébként is, minden nagyképűség nélkül, Gainesnek úgysem le-
hetnek titkai, amint ugyanabban a szobában leszünk.

Meglep a csend, amikor landolunk a kifutópályán. A legtöbb em-
ber egyszerűen csak utálja a repteret, nekem viszont mindegyik
olyan, mint egy körutazás a pokolban. Idegesség, düh, kimerültség,
fájdalom, magány, unalom tömény koncentrációja. Legtöbbször
már egy mérföldről csikorgatom a fogamat.

Itt azonban csend van. Amikor a Gulfstream ajtaja kinyílik, rö-
gön rájövök, miért. Ez a legkisebb, legcsendesebb reptér, amit valaha
is láttam. Olyan, mintha egy 1950-es makett elevenedett volna meg.

– Üdvözljük Sioux Fallsban – mondja a légiutas-kísérő, miköz-
ben átadja a zakómat. Érdeklődés és hűvös mérlegelés árad felőle.
Erre a megbeszélésre szürke, kétgombos Armanit vettem fel fényes,
fehér selyeminggel és egyszerű, kék nyakkendővel. Ez azonban csak
álca. Ordít rólam, hogy ez nem az én jövedelmi szintem.

A stewardess azon tűnődik, vajon ugyanabban a hotelban szál-
lok-e meg, mint ő és a kapitány. Most már én is ezen gondolkodom.
Megköszönöm az italt.

Aztán lesétálok a lépcsőn, ahol már vár a fuvarom: a kifutón egy
fekete kocsí áll, a sofőr mellette ácsorog. Egy fejfel magasabb és vagy
hetven fonttal nehezebb nálam.

– Maga Smith? – kérdezi, mintha nem az orra előtt szálltam volna le arról a gépről, amit kifejezetten értem küldtek.

Rögtön ellenségességet érzek felőle. Nem örül, hogy itt vagyok. Bárcsak több csomagot hoztam volna, hogy legyen mit cipelnie! Bólintok.

– Keith – morogja, és állával a kocsi hátsó ajtaja felé int. Nem vár rám, rögtön beszáll a volán mögé.

Ismerem Keitht, pedig még soha nem találkoztunk. Mindketten azt állítjuk, hogy a személy- és vagyonvédelem területén dolgozunk, de ez csak udvarias megfogalmazás. Tucatnyi háborúskodással töltött év kellemetlen mellékhatása, hogy hirtelen túlkínálat lesz olyan fickókból, akik kormányzati jóváhagyással tanultak meg ártani másoknak. Többségük visszatalál a normális életbe, de azok számára is rengeteg lehetőség akad, akik nem. Csak az Államokban tizennégy magánhadicég működik, és akkor még nem vettük számításba a más, egyéb területeken működő vállalatokat, melyek portfóliójában más emberek kiiktatása is szerepel.

Az eredmény olyan fickók tömege, mint Keith: bérgyilkos, akire ráadtak egy öltönyt.

Természetesen ez rólam is elmondható, de szeretem azt hinni, hogy én egy kicsit azért különlegesebb vagyok. Egyébként is, én jobb öltönyt hordok.

A hátsó ülésen ülve próbálok rájönni, miért ilyen ellenséges velem, de túlságosan lefoglalja, hogy más dolgok miatt bosszankodjon: a kocsi nehezen kormányozható, az automata kapu túl lassan nyílik ki, az úton minden sofőr béna. A harag Keith alapbeállítása.

Akciófilmekben látott képekkel és beszélőségekkel nyugtatja le magát. Jeleneteket látok felvillanni, amikben rosszfiúkkal harcol,

miközben saját maga narrálja az eseményeket: *<nincs szüksége indok-
ra, csak ürügyre>* *<gyerünk, legyen egy jó napja>* Belső filmje úgy néz
ki, mint egy videójáték.

Amennyire csak tudok, eltávolodok tőle, és az út hátralévő részé-
ben az ablakon bámulok ki. Nem sok látnivaló van Dél-Dakotában.
Mérföldeken át csak a semmi.

Tetszik.

Rövid kézfogás után Gaines egy szék felé mutat. Az ügyvéd sokkal fi-
atalabb, mint képzeltem, nagyjából velem egykorú lehet. Frissen bo-
rotvált arcával, sápadt bőrével és szőke hajával úgy néz ki, mint aki
most lépett ki a jogi egyetem kapuján. Látszik, hogy gyúr, és úgy öl-
tözködik, mint a legtöbb fiatal seggfej: sportzakó ötszáz dolláros far-
merrel.

Keith vezetett be az épületbe, ahol a folyosóról olyan cégek irodái
nyíltak, mint a Wilson Co., Dalton Family Trust és Carson Genera-
tional Funds. A legtöbb ablak sötét volt. Gaines irodája sem olyan-
nak tűnik, mint amit túl gyakran használnak. Dekoráció gyanánt
bikaszarvakat aggattak a falra, és billogokat égettek a székek bőrbo-
rításába. Rongyrazó cowboyok.

– Hogy tetszik a város? – kérdezi Gaines. – Vállalati szellemvá-
ros. Dél-Dakota törvényei megszakítás nélküli bizalmi vagyonkeze-
lésre adnak lehetőséget, melyet ráadásul örökösödési adó sem terhel
mindaddig, amíg a cég fizikailag is jelen van az államban. Vagyis egy
csozó milliárdos ezekben az üres irodákban bújtatja a pénzét. Ami
azért is jó, mert ilyen nyugodt körülmények között tudunk talál-
kozni.

Keith az ajtó mellett állítja pozícióba magát egy másik fizetett hűs-torony mellett, aki még a nevét sem árulta el. <David> Némi kíváncsiságot érzek felőle. Keith ugyanakkor fel van spannolva, alig várja, hogy kitörjön végre egy verekedés.

Gaines felől nem érzek mást, csak óvatosságot és gyanakvást. Egyik sem szokatlan számomra.

– John Smith – mondja. – Valójában még soha nem találkoztam senkivel, akit így hívnak.

Ezzel a névvel bélyegzett meg az állam. Még egyéves sem voltam, amikor nevelőotthonba kerültem. Akárki adott be, az aktámon üresen hagyta a név helyét.

– Lehetett volna rosszabb is – mondom. – Mondjuk John Doe.

– Nos, Tom Eckerttől csak jókat hallottam magáról. Nagyon há-lás magának azért, amit tett.

– Sajnos sem megerősíteni, sem cáfolni nem tudom, hogy dolgoz-tam ilyen nevű embernek – mondom. Az ügyfélbizalom egyike azon szabályoknak, amiket komolyan veszek.

– Ne aggódjon, Tom és a főnököm régóta ismerik egymást. Azért értékelem a diszkrécióját. Nem akarjuk, hogy pletykák kapjanak szárnyra. Gondolom, arról a tegnapi dologról sem akar beszélni, ami Los Angeles belvárosában történt.

Arra vár, erre mit lépek. Közömbös maradok. Az ilyen kaliberű emberek rengeteg pénzt költenek arra, hogy leellenőrizzenek. Ami azt jelenti, hogy még többet hajlandóak belém fektetni.

– Biztosítom, hogy fogalmam sincsen, miről beszél.

– Hogyne – mondja arcán színlelt mosollyal. – Szóval maga mé-dium.

Már megint itt tartunk. Nem hiszi el, hogy képes vagyok arra, amire. Természetesen nem ő az első.

– Valójában a legtöbb ember, aki médiumnak nevezi magát, nem több közepesen tehetséges szélhámosnál, akik százéves bűvésztükkökkel győznek meg embereket olyan dolgokról, amiket már amúgy is tudnak.

– De maga nem ilyen. – Hangjából szinte csöpög a Sarkasmus.

– Először is, amit én csinálok, az nem bűvésztükk.

– Nem, maga tényleg gondolatolvasó.

Próbálok nyugodt maradni. Nagy gyakorlatom van benne.

– Az emberek szeretik azt gondolni, hogy az elméjükben egy kis ember lakozik, mely úgy vezérli a testüket, mint valami hatalmas robotot. Valójában azonban egész kis csapat van a homlokuk mögött, mely tucatnyi dologgal foglalkozik egyszerre. Amit mi elmének hívunk, az valójában csak metaforája a különböző feldolgozó folyamatoknak – memória, fizikai érzékelés, érzelmek, gondolatok és reflexek –, melyek ide-oda pattognak abban a kicsivel több mint egykilónyi tofuban a koponyánkban. Az időnk nagy részében az agyunk úgynevezett szubrutinokat futtat, ezek olyan dolgok, amik akkor is működnek, ha nem gondolunk rájuk, mint például a lélegzés, járás vagy evés. Persze direkt tevékenységekre is használjuk az elménket, gondolatokat formálunk, cselekszüink, legtöbbször még azelőtt, hogy ezeknek tudatában lennénk. Én a képességemnek köszönhetően be tudom fogni ezeket a szétszórt alkotóelemeket más elméjében, lefordítom és értelmezem őket, sőt, némelyiket még befolyásolni is tudom.

– Nos, íme, az egymillió dolláros kérdés: hogyan csinálja?

– Bárcsak meg tudnám mondani! Mindig is megvolt ez a képességem. Aztán a hadsereghez kerültem, volt ott egy program, ami segített továbbfejleszteni.

– Persze. – Maga elé vesz egy tabletet, és megérinti a képernyőt. Nem látom, mi ugrik fel rajta. – Kicsit utánanézttem magának –

mondja. – Pont 9/11 után sorozták be, micsoda egybeesés. Még tizenyolc sem volt.

– Szülői vagy gondviselői hozzájárulással már tizenhét évesen is lehet jelentkezni. A nevelőszüleim beleegyeztek. – Valójában örültek, hogy eltűnök. Akkorra már beletörődtek, hogy olyan vagyok, amilyen, de még mindig megrémítettem őket.

– Három bevetés a különleges alakulatoknál. Irak és Afganisztán. Lenyűgöző.

Nincs lenyűgözve, csak udvarias. A világ máris megváltozott. Ezek a háborúk már lerágott csontok mindenkinek, aki nem volt közvetlenül érintett bennük. Hamarosan olyan távoliak és jelentéktelenek lesznek, mint nekem Vietnam.

– Itt azt írja, leszerelték – folytatja Gaines. – Aztán hét év kimarad.

– A CIA-nál voltam. Először alkalmazottként, majd szerződésesként.

– És mit csinált?

– Ez szigorúan titkos.

– Persze hogy az. Ha tényleg képes arra, amire, akkor miért engedték el?

– Ez is szigorúan titkos.

Többet akar tudni, de semmit nem mondok. Mint mondtam, egyes szabályokat komolyan veszek.

Gaines újra megérinti a képernyőt.

– Szóval most már magántanácsadóként dolgozik. Méghozzá igen drágán.

Ha nem olvasnék a gondolataiban, akkor is érezném a hangsúlyából, hogy mi jár a fejében.

– Megérem a pénzem.

– Valóban? *<ja, persze>*

– A tehetségem mellett vannak speciális képességeim is. Arra képeztek ki, hogy problémákat oldjak meg. Aztán rájöttem, hogy egyes embereknek – főleg azoknak, akik több pénzzel rendelkeznek, mint némelyik ország – igencsak nagy problémáik vannak. Ezek pedig néha olyan megoldást igényelnek, amikre egy hétköznapi állampolgárnak nincsen lehetősége. Különleges megoldásokat. Láttam egy piaci rést, és betöltöttem.

– Talán megbocsátja, ha egy kicsit szkeptikus vagyok. Rá tud venni, hogy ugassak, mint egy kutya, kotkodácsoljak, mint egy csirke, vagy ilyesmi?

Visszatartok egy sóhajt. Mindenki a vegasi mutatóványokat akarja látni.

– A dolog sajnos sokkal bonyolultabb ennél. Nem szeretem az összehasonlítást, de talán ez áll a legközelebb a dologhoz: ha az agya egy számítógép, akkor fel tudom törni, el tudom olvasni az e-mailjeit, el tudok indítani néhány folyamatot, és felülírhatok néhány fájlt. Amit maga mond, az olyan lenne, mintha parancssorból programoznám újra az egész operációs rendszert. Egy ember elméje túlságosan bonyolult ehhez. Az egész életét azzal töltötte, hogy azzá váljon, ami most. Ezt nem tudom percek, de még napok alatt sem megváltoztatni. Az emberek végül mindig visszatérnek önmagukhoz.

– Úgy hangzik, mintha kifogásokat keresne. Mint a legtöbb médium. Nem megfelelő az energia, nem jó az alany, nem ideális a bolygók állása, meg ilyenek.

– Csak őszinte vagyok. Nem vagyok képes irányítani másokat. Nem úgy, ahogy maga gondolja.

Gaines felnevet.

– Őszinte. Ja, ez tetszik.

– Mí baja van? – Persze tudom, de azt akarom, hogy ő mondja ki.

– Nos, ha már őszinték vagyunk egymással, szerintem maga, Mr. Smith, egy túlárzott kamugép.

– Ehhez képest gépet küldött értem, és sok pénzt fizetett, hogy idejöjjenek. Egy telefonhívás olcsóbb lett volna.

– A munkaadóm látni akarta. Azt gondolja, talán lehet magában valami. A maga pechjére, én nem. És vele csak rajtam keresztül találkozzhat. Szerintem maga egy szélhámos. Meggyőzött pár öregembert és öregasszonyt, hogy szuperképessége van, majd egy jó adag mázli-val és – hogy is mondta? – „százéves bűvésztükkökkel” sikerült megegetnie őket. Én azonban nem látom értelmét, hogy a főnököm idejét magára pazaroljam.

Önelégültsége szinte átsugárzik tökéletes bőrén.

– Bemutatót akar? – kérdezem. – Elmondhatom, hogy valamivel több mint hatvanháromezer dollár van a csekkszámamláján, már amennyire jól emlékszik. Elmondhatom, hogy mielőtt megérkeztem, elfelejtette felhívni a feleségét, és most arra gondol, hogy ebédig nem is lesz rá lehetősége. Még mindig egy földterület értékbecslésén aggódik valahol Wyomingban, amire egy miniplázát akar felhúzni. És az asztalának jobb oldali fiókjában egy kilenc milliméteres Glock hever.

A sugárzás egy kicsit elhalványul, de igyekszik visszanyerni erejét.

– Ez semmit sem bizonyít. Tudom, hogy a magukfajta mindenfélét ki tudnak olvasni az ember testbeszédéből, és magánnyomozókat bérelnek kutakodni egy kicsit. Még azt is kinézem magából, hogy bekamerázta a szobát.

– Ez mind igaz – ismerem el. – Vannak, akik ezt csinálják. De nem én.

– Jó. Mondjon valami olyat, ami nem derülhet ki egy húszdolláros céginfó-lekérdezésből. Mondja meg a főnököm nevét!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A név ott ugrál a homloka mögött, de szándékosan figyelmen kívül hagyom. – Azt kérte, hogy a munkaadója maradjon anonim. Ezt tiszteletben tartom.

Diadalittasan ragyog.

– Vagyis nem tudja, mert ezt nem deríthette ki a találkozó előtt.

<tudtam> <szarzsonglőr>

– Végeztünk – mondom. Felállok, és begombolom a zakómat. – Mással nem tudom meggyőzni.

– Ez nem teljesen igaz – mondja Gaines.

Érzem, hogy mögöttem Keith felélénkül. Mint egy harci kutya, ami nekifeszül a pórázának. David, a másik biztonsági szintén figyel, de nem árad vérszomj felőle.

Előrelépnek a helyükről.

– Megkértem Keitht és Davidet, hogy verjék magát eszméletlenre, majd dobják ki az autópályánál – mondja Gaines.

Keith repes az örömtől. David is készen áll, ha nem is éppen lelkes, de kész követni a parancsot.

Gaines újra elmosolyodik.

– Szóval, Mr. Smith, mindössze annyit kell tennie, hogy megakadályozza, hogy nyomorékká verjék magát itt és most, ezen a szép szőnyegen. Ha megteszi, meggyőzött.

Keith jön nekem először. Gyermeki vidámság hullámszik körülötte. Egész nap arra várt, hogy végre fejbe vág hasson valakit.

Nem érdekli, hogy még meg sem fordultam. A harci kiképzések során nem fordítanak túl sok időt a lovagiasságra.

David egy lépéssel van mögöttem. Őt még nem látom tisztán, de már tudom, mire készül. Jó, hatékony bunyós.

Keith ökle előrelendül, hogy leüssön. A szemén át látom a tarkómat.